

“Πολιτική είναι είναι η τέχνη του να ψάχνεις για προβλήματα, να τα βρίσκεις, να κάνεις λάθος διαγνώσεις και μετά να εφαρμόζεις λάθος, τις λανθασμένες λύσεις.”

Χιουμοριστική, αλλά συχνά εντός στόχου η παραπάνω άποψη του Groucho Marx, για την πολιτική, ειδικά αν σκεφτούμε ότι Αμερικανός κωμικός είχε γεννηθεί τον 19

αίωνα. Στα 122 χρόνια που μεσολάβησαν από τη γέννησή του έως τις μέρες μας, μια αντικειμενική, ψυχρή κρίση για ότι συνέβη στον πλανήτη, θα χρεώσει πολλές από τις παταγώδεις αποτυχίες στην ανικανότητα εκείνων που διαχειρίζονται τα δημόσια να βρουν την σωστή λύση.

Ειδικά στην πατρίδα μας, οι πολιτικοί και οι κάθε φύσεως ασκούντες εξουσία έχουν βρεθεί τα τελευταία τρία χρόνια βαθιά μέσα στη θύελλα της κριτικής των μαζών. Αυτή είναι μια δίκαιη άποψη, αλλά δεν είναι παρά η μισή αλήθεια. Η άλλη μισή κρύβεται, πίσω από το γεγονός ότι οι περισσότεροι, αν όχι όλοι, οι πολιτικοί, βρέθηκαν όπου βρέθηκαν, ως αιρετοί και όχι ως διορισμένοι. Είναι η μάζα που τους ανέδειξε, είναι οι κομματικοί μηχανισμοί που τους προώθησαν, το πολιτικό σύστημα που τους εξέθρεψε. Πριν βεβαίως προχωρήσουμε σε μια απόφαση καταδίκης για τον κουρασμένο κοινοβουλευτισμό, μπορούμε να στρέψουμε το βλέμμα στην ιστορία της Λατινικής Αμερικής ή της Ανατολικής Ευρώπης και να ανακαλύψουμε ογκωδέστερες αποτυχίες, περισσότερο χαμένο κόπο, μεγαλύτερο ανθρώπινο πόνο.

Bill Shankly

Τώρα στο ερώτημα γιατί συμβαίνει αυτό με τους πολιτικούς μια απάντηση δίνει και ο Bill Shankly. «*Το πρόβλημα με τους διαιτητές είναι ότι γνωρίζουν τους κανόνες, αλλά δεν γνωρίζουν το παιχνίδι*”

αποφάνθηκε ο Σκότος προπονητής που πήρε τη

Liverpool

από την Β΄ κατηγορία και την οδήγησε στην κορυφή της πρώτης και της Ευρώπης. Αν στη λέξη διαιτητής βάλουμε τη λέξη πολιτικός έχουμε την απάντησή μας, τουλάχιστον σε ότι αφορά τα ελληνικά πράγματα, όπου έχουμε μια γνώση. Ένας άλλος μάεστρος των πάγκων

ο
οποίος με τα 26 χρόνια που βρίσκεται στην τεχνική ηγεσία της
United
έχει ήδη ξεπεράσει κατά εννέα το χρονικό διάστημα της παραμονής του
Shankly
στη
Liverpool
, ο Ferguson, κάνοντας ένα σχόλιο για τον Ιταλό επιθετικό
Pirlo
Inzaghi
είπες:
“ο τύπος πρέπει να γεννήθηκε οφσάιντ”
. Με αυτή την πρόταση, ο
sir
Alex, περιέγραψε άθελά του και πολλούς πολιτικούς.

Η πρόσφατη διοργάνωση,

του Euro 2012, έδωσε αρκετό υλικό εμπλοκής της πολιτικής με το ποδόσφαιρο. Οι Ελληνικές εκλογές που ως δια, παγκοσμιοποιημένης, μαγείας αποτέλεσαν σημείο αναφοράς για όλη την υφήλιο, έλαβαν χώρα μεσοσύσης της διοργάνωσης. Το αποτέλεσμά τους, ησύχασε τις “αγορές”, ανακούφισε την Ευρωζώνη και αποτέλεσε, έτσι μας είπαν, μια ελπίδα για το μέλλον. Το σύνολο του παγκόσμιου τύπου ασχολήθηκε έντονα με αυτές προχωρώντας σε προβλέψεις, αναλύσεις, συμπεράσματα. Μόνον το 62% του εκλογικού σώματος εμφανίστηκε ενώπιον της κάλπης, οι υπόλοιποι αδιαφόρησαν και κανένας πολιτικός σχηματισμός δεν συγκέντρωσε μεγαλύτερο ποσοστό από την αποχή. Να είναι αυτό άλλη μια μαρτυρία της απογοήτευσης που διακατέχει τον κόσμο; Δηλωτικό των «απολιτίκ» νέων γενεών; Διαμαρτυρία για ότι συμβαίνει; Λίγο απ’ όλα που σε συνδυασμό με το σχετικά σταθερό 7% που κατέκτησε η ακροδεξιά δείχνει μια πτώχευση αξιών του κοινοβουλευτισμού. Διότι αν προστεθεί στο 39% της αποχής το 7% της Χ.Α. φτάνουμε στο 46% του εκλογικού σώματος το οποίο ουσιαστικά απορρίπτει τον κοινοβουλευτισμό, είτε αδιαφορώντας, είτε απειλώντας με βιαιότητες εντός και εκτός κοινοβουλίου.

Να υπάρχει άραγε μεγαλύτερη απελπισία από αυτό το συμπέρασμα; Να έχει ταλαιπωρηθεί τόσο αυτός ο τόπος στους δύο αιώνες ύπαρξής του ως ελεύθερο κράτος, από την έλλειψη κοινοβουλευτικής πρακτικής και 46 στους 100 πολίτες του να την αρνούνται! Αυτό κι

αν είναι βαρύ πλήγμα. Ο παραλογισμός όμως συνεχίστηκε και ως προς την ερμηνεία των αποτελεσμάτων, καθώς οι μισοί υποστήριξαν πως: «ο λαός είπε όχι στο μνημόνιο» και οι άλλοι μισοί πως: «ο λαός ψήφισε σήμερα την ευρωπαϊκή πορεία της Ελλάδας και την παραμονή μας στο ευρώ». Όποια και να είναι η ερμηνεία, αυτό που σήμερα γίνεται κατανοητό, είναι πως 44 από τους 100 Έλληνες που ψήφισαν, αποφάσισαν πως εκείνοι που τους έφεραν στο Μνημόνιο και στην κατάρρευση είναι οι καταλληλότεροι για να τους σώσουν από αυτό!

Στο σημείο αυτό,

εισέρχεται θυελλωδώς και το ποδόσφαιρο. Με μια νίκη έκπληξη επί της Ρωσίας, η εθνική Ελληνική ομάδα έκανε το μεγάλο βήμα και πέρασε στην επόμενη φάση του τουρνουά. Η μοίρα, μας έφερε απέναντι στην κραταιά Γερμανία και το παιχνίδι απέκτησε τις πολιτικές του διαστάσεις. Η "Bild" πρωτοστάτησε σε αυτή την επίθεση κουταμάρας δείχνοντας άλλη μια φορά, ότι τα υψηλά ποσοστά αμόρφωτων θυμάτων είναι παντού υψηλά.

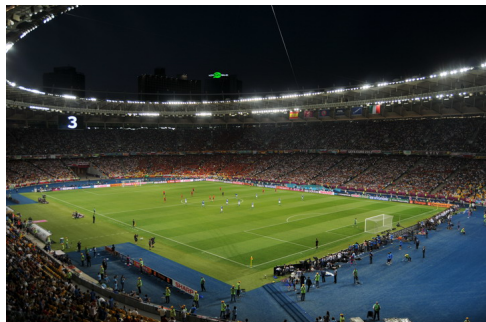
Στο αθλητικό κομμάτι η Nationalmannschaft δεν άφησε πολλά περιθώρια. Καταγιστική, ουσιαστική και ανώτερη δίκαια επιβλήθηκε. Εμείς μείναμε με τη εξάλεπτη χαρά ανάμεσα στην ισοφάριση και το εκπληκτικό γκολ του (κατά το ήμισυ) Τυνήσιου Sami K

edhira

Η Ελληνική ομάδα επέστρεψε στα πάτρια εδάφη, ενώ η Γερμανία παρέμεινε στη διοργάνωση έχοντας να αντιμετωπίσει τις υπόλοιπες ομάδες των χωρών που αποτελούν το περίφημο όρο P.I.G.S. Στα ημιτελικά της έτυχε η Ιταλία. Που μέσα σε δεκαέξι λεπτά καθάρισε το παιχνίδι με δύο γκολ του εκκεντρικού Μάριο Μπαλοτέλι.

Στον απόηχο της διοργάνωσης, ο γρήγορος αποκλεισμός των ομάδων των δυο διοργανωτριών χωρών (Πολωνίας και Ουκρανίας) δημιούργησε αρκετές κενές θέσεις στους προημιτελικούς αγώνες αλλά και κάθετη πτώση στο επιθυμητό τζίρο. Η διοργάνωση τώσων μεγάλων τουρνουά είναι πάντα ένα οικονομικό πρόβλημα. Διότι μόνον το κόστος της ανακαίνισης του «Ολυμπίσι», του σταδίου όπου θα παιχτεί ο τελικός, ξεπέρασε τα 600 εκατομμύρια ευρώ. Το έργο διπλασίασε τον αρχικό προϋπολογισμό του, μολοντούτο δεν έφτασε την

υπέρβαση του γηπέδου Λβιβ, που από τα 95 εκατ. €, του προϋπολογισμού έφθασε στα 275. Επίσης ίλιγγο προκαλούν τα 800 εκ. €, του νέου αεροδρομίου της πόλης Ντόνεντσκ, η οποία δεν χαρακτηρίζεται τόσο επισκέψιμη ή τουριστική.

Το «Ολυμπιόν» τρία δευτερόλεπτα πριν αρχίσει ο τελικός.

Αντίστοιχες αγωνίες υπάρχουν για τα κόστη των έργων στην Πολωνία, ενώ δεν έχει γίνει σαφές, πως θα συντηρηθούν όλα τούτα μετά το τέλος των αγώνων. Ακολουθώντας την κλασική τραγία των κυβερνήσεων σε ανάλογες περιπτώσεις, Πολωνία και Ουκρανία δηλώνουν υπερήφανες για τον «εξερμηπαίσιμό».

Αυτό το οποίο απομένει, είναι να αντιληφθούν οι τοπικοί πληθυσμοί την μετακύλιση του κόστους κατασκευής και συντήρησης των εγκαταστάσεων του euro 2012.

Η Ουκρανία με τέσσερις φορές μεγαλύτερη έκταση και αντίστοιχα περισσότερο πληθυσμό από την Ελλάδα, με απέραντες καλλιεργήσιμες εκτάσεις, πλούσιο υπέδαφος βρίσκεται στη δυσάρεστη θέση να στέλνει τον ανθό της, τα κορότσια της στην «ανεπτυγμένη» Ευρώπη. Τι κρίμα!

Αντίστοιχα πλούσια είναι και η Πολωνία, η πατρίδα της Μαρίας Κιουρί, του Φρεντερίκ Σοπέν, του Κριστόφ Κισλόφσκι, που μετά τη βαρβαρότητα και την εξαθλίωση που υπέστη στα χρόνια μεγάλου πολέμου, τα εγκλήματα του Κατίν και τη σοσιαλιστική περπύετα βιώνει την κρίση του 21ου αιώνα και διοργανώνει ποδοσφαιρικές φιέστες.

Ποιος είπε ότι ποδόσφαιρο και πολιτική είναι ανεξάρτητα;

Αρκετά απρόσμενα,

βρεθήκαμε το μεσημέρι της πρώτης Ιουλίου στο Κίεβο με καλή παρέα και από ένα εισιτήριο ανά χείρας. Ζέστη αρκετή. Βλοσυροί και αυστηροί αστυνομικοί επέβλεπαν τη ροή του κόσμου προς το στάδιο, μετατρέποντας φαρδείς λεωφόρους σε πεζόδρομους. Συνέρεαν οι πιστοί της ποδοσφαιρικής θρησκείας κατά χιλιάδες. Με τα λάβαρα τους, τις σημαίες και την εθνική τους συνείδηση καθαρά κατατεθειμένοι.

Πλητρωλόγοντας αυτές τις γραμμές λίγες ώρες μετά τον τελικό του 2012 και αξιολογώντας τα σημάδια που έρχονταν σιγά σιγά, καταλαβαίνω ότι το αποτέλεσμα δικαιολογεί τα συμβάντα.

Ίδού, λοιπόν, τα σημάδια:

Σταφώς περισσότεροι οι Ισπανοί και πολύ πιο εκδηλωτικοί. Μπάλα παίζει η ομάδα, αλλά όπως το έχει γράψει και στον θυρό της η Λίβερπουλ, εκφράζοντας μια πολύ μεγάλη ποδοσφαιρική αλήθεια, *«ποτέ δεν θα περπατήσεις μόνη σου»*.

Η μάχη των οπαδών δεν δίνει τη νίκη, δεν κάνει την ομάδα να παίζει απαραίτητα καλύτερα, αλλά δημιουργεί ατμόσφαιρα στην κερκίδα, ζωντανεύει το σκηνικό, δίνει φρόνημα στους παίκτες. Οι Ίβηρες, λοιπόν, είχαν πάρει τη μάχη της εξέδρας, ενώ το δικτικό πέταλο του Ολίμπιγκι ήταν αμείωτος δικό τους.

Στο α' ημίχρονο η Ιταλία ήταν δυο γκολ πίσω, χωρίς να έχει πείσει ότι μπορεί να αντρέψει το σκορ. Ο επιτελικός της, Αντρέα Πιρλό, έδειξε ότι κατέχει την τέχνη, αλλά στο συγκεκριμένο παιχνίδι αυτό δεν αρκούσε, ενώ ο νεαρός στράικερ της Σκουάντρα Ατζούρι, ο Μάρκο Μπαλοτέλι, που στον ημιτελικό είχε μέσα σε 16 λεπτά ξεπλώσει στο καναβάτσο τη Nationalmannschaft, δεν μίμνη ποτέ στον τελικό.

Ετσι στο 14' δέχεται το πρώτο «τεμάχιο», στο 20' κάνει αναγκαστική αλλαγή (Μπαλζαρέτι στη θέση του Κιλίνι), στο 41' ο Αλμπινο διπλασιάζει τα γκολ της Ισπανίας και όταν στο 63' ο Μότα, μόλις εννιά λεπτά από την είσοδό του στη θέση του Μοντολιβά, αποχωρεί τραυματίας, το παιχνίδι έχει τελειώσει.

Ο Πραντέλι, ο ομοσπονδιακός προπονητής, έχει ξεμείνει από αλλαγές, η Ιταλία έχει μείνει με δέκα και η Ισπανία τινάζει άλλες δυο φορές τα δίχτυα του Τζιτζι Μπουφόν.

Δεν ήταν για «τεσσερά» η Ιταλία. Είναι άδικο, αλλά στο ποδόσφαιρο συχνά η αδικία έχει τον πρώτο ρόλο. Όπως και στις μονοθεϊστικές θρησκείες. Ίσως γ' αυτό να λατρεύονται το ποδόσφαιρο αλλά και οι θρησκείες με τόσο φανατισμό, πίστη και συχνά με περίσσια βία.

Σε αυτόν τον τελικό, πάντως, δεν υπήρχε κανένα από αυτά τα τρία δεδομένα. Ήταν μια καθαρή αναμέτρηση. Το πάθος λίγο στις κερκίδες, χωρίς σημαίες, πανό, δίχως κόρνερς, καπνογόνα, χωρίς τρέλα. Μια «clean-cut» απονευρωμένη τελετή-γιορτή. Κύριοι καλοντυμένοι στις κερκίδες, που στην ανάπαυλα κοβαλούν αναμνηστικά και μπίρες αλλά και κάτι για τοίμπιμα, σήκωμα τα χεράκια και το «γίγνεδο» γίνεται παράσταση. Μπορεί να είναι το σωστό.

Λεπτά μετά τον τελικό, οι Ίβηρες ζουν το θαύμα της τρίτης συνεχούς κατάκτησης μεγάλου τουρνουά και η γιγαντοσθόνη στο Ολίμπιγκι καταγράφει τα δάκρυα του Πιρλό. Το δράμα του ηττημένου. Ο Λοιβαρόδος καταλάβαινε ότι ήταν η τελευταία μεγάλη του ευκαιρία για ένα σπουδαίο τουρνουά. Στη Βραζιλία θα είναι 35+ και στο επόμενο

Ευρω πριν κλείσει τα 39 του. Είναι

σκληρό να αποχαριτάς με ήττα.

Άλλη μια διάκριση για τους Ισπανούς

Οι υπόλοιφοι κρότοι από τα δεκάδες πυροτεχνήματα που φωταγώγησαν με ένα φαντασμαγορικό θέαμα τον ουρανό του Κιέβου έκλειναν την τελετή μέσα στο ξεφρενο πανηγύρι των Ισπανών και στην απέραντη λύπη των Ιταλών. Σε κάτι λιγότερο από τέσσερα χρόνια η πατρίδα του Μισέλ Πλατινί, η Γαλλία, θα φιλοξενήσει το επόμενο Ευρω.

Σε τέσσερα χρόνια, όταν δεν θα έχουμε καμία εικόνα για το πώς θα είναι αυτή η ταλαιπωρη ήμερος. Οι 63.170 θεατές, οι οποίοι παρεμπιπτόντως δεν κατάφεραν να γεμίσουν το Ολίμπιγέκι, αποχωρούσαν κατά κύματα, αφήνοντας ένα άδειο στάδιο, και η μπάλα πήγαινε στους Ουκρανούς πολίτες που θα κληθούν να συντηρήσουν ό,τι έγινε για το Ευρω χωρίς αυτούς και όχι γι' αυτούς.